

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 453/2019-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. novembra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľky Slovenskej inovačnej a energetickej agentúry, štátnej príspevkovej organizácie, Bajkalská 27, Bratislava, IČO 00 002 801, zastúpenej advokátskou kanceláriou Bobák, Bollová a spol., s. r. o., Dr. Vladimíra Clementisa 10, Bratislava, v mene ktorej koná konateľka a advokátka Mgr. Zuzana Bollová, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 7 Co 27/2018-421 z 20. februára 2019 a uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 7 Co 27/2018-426 z 27. februára 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť Slovenskej inovačnej a energetickej agentúry, štátnej príspevkovej organizácie, o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnou sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 7. júna 2019 sa Slovenská inovačná a energetická agentúra, štátna príspevková organizácia, Bajkalská 27, Bratislava, IČO 00 002 801 (ďalej len „sťažovateľka“), domáhala vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jej v záhlaví označených základných práv a slobôd podľa ústavy a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 7 Co 27/2018-421 z 20. februára 2019 a uznesením krajského súdu č. k. 7 Co 27/2018-426 z 27. februára 2019 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“).

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľka vystupovala ako žalovaná strana v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 51 C 190/2012, v ktorom sa [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobkyňa“), proti nej domáhala zaplata sumy 81 120,44 € s prísl. Okresný súd rozsudkom žalobu zamietol a žalobkyňu zaviazal k povinnosti zaplatiť sťažovateľke trovy konania vo výške 3 757,26 €. Krajský súd na odvolanie žalobkyne rozsudkom č. k. 11 Co 54/2015-328 z 28. marca 2017 rozhodnutie okresného súdu v zamietajúcom výroku o veci samej potvrdil a vo výroku o trovách konania ho zmenil tak, že žalobkyňu zaviazal k náhrade trov konania vo výške 3 050,66 €. Zároveň priznal sťažovateľke nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Na dovolanie žalobkyne Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 7 Cdo 151/2017 z 13. decembra 2017 rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu zistenia procesných pochybení týkajúcich sa verejného vyhlásenia rozsudku.

3. Krajský súd nadväzne rozsudkom č. k. 7 Co 27/2018-421 z 20. februára 2019 (ďalej len „rozsudok z 20. februára 2019“) potvrdil rozhodnutie okresného súdu vo výroku

týkajúcom sa veci samej a o trovách konania rozhodol tak, že žalobkyňu zaviazal k povinnosti uhradiť sťažovateľke trovy prvoinštančného konania a odvolacieho konania. Následne osobitným uznesením č. k. 7 Co 27/2018-426 z 27. februára 2019 (ďalej len „uznesenie z 27. februára 2019“) krajský súd priznal žalobkyňi nárok na plnú náhradu trov dovolacieho konania, pretože v ňom bola v celom rozsahu úspešná.

4. Sťažovateľka nespokojná s rozhodnutím týkajúcim sa trov konania nasmerovala ústavnú sťažnosť proti rozsudku krajského súdu z 20. februára 2019, ako aj proti jeho uzneseniu z 27. februára 2019. Obe rozhodnutia podrobuje kritike, pretože interpretácia a aplikácia príslušných ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“) o náhrade trov dovolacieho konania v sebe podľa jej názoru zahŕňa črty svojvôle a postup krajského súdu sa jej javí byť arbitrárny.

5. Rozsudku krajského súdu z 20. februára 2019 sťažovateľka vyčíta, že v ňom nebolo rozhodnuté o trovách konania v celom rozsahu, teda vrátane trov dovolacieho konania. Vo vzťahu k následne vydanému uzneseniu krajského súdu z 27. februára 2019 sťažovateľka predostiera námietku, že o náhrade trov dovolacieho konania bolo rozhodnuté v rozpore so zásadou úspechu v konaní, teda v rozpore so zákonom. Krajský súd podľa jej názoru pochybil, keď neposudzoval úspech, resp. neúspech žalobkyne v kontexte celého konania, ale prihliadal len na čiastkový úspech žalobkyne v dovolacom konaní, ktorý však nemal podľa názoru sťažovateľky žiaden vplyv na konečné rozhodnutie krajského súdu vo veci samej. Vysvetľuje, že časový interval, v rámci ktorého trovy konania vznikajú, je striktno ohraničený začatím konania a právoplatnosťou rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. Súd je tak povinný rozhodnúť o náhrade trov celého konania, ktoré vznikli počas vymedzeného časového intervalu, teda aj o náhrade trov dovolacieho konania, ak na základe podaného dovolania bolo právoplatné rozhodnutie súdu zrušené a vec bola vrátená na nové konanie a rozhodnutie, a je pritom povinný aplikovať zásadu úspechu vo veci. Túto myšlienku ďalej rozvádza, tvrdiac, že dovolacie konanie netvorí samostatnú časť konania, čo by zakladalo súdu možnosť nezávisle od výsledku konania ako celku rozhodnúť len o trovách dovolacieho konania v závislosti od čiastkového úspechu sporovej strany iba v dovolacom konaní, bez ohľadu na definitívny výsledok sporu. Uzatvára, že v dôsledku

napadnutého uznesenia z 27. februára 2019, ktorým krajský súd priznal žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania, došlo k popretiu jej úspechu v spore, v ktorom bola úspešná, čím došlo k porušeniu jej práv. Postup krajského súdu tak podľa názoru sťažovateľky predstavuje extrémne vybočenie z pravidiel upravujúcich náhradu trov konania, ktoré nemá oporu v právnom poriadku Slovenskej republiky.

6. Sťažovateľka zároveň poukázala na obdobný prípad vedený krajským súdom pod sp. zn. 2 Cob 57/2017, v ktorom bol žalobca ako dovolateľ v dovolacom konaní úspešný, žaloba bola následne zamietnutá a náhrada trov dovolacieho konania bola priznaná žalovaným napriek tomu, že žalobca bol v dovolacom konaní úspešný. V postupe krajského súdu preto vidí aj rozpor s rozhodovacou praxou.

7. Na základe uvedeného sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že napadnutými rozhodnutiami krajského súdu boli porušené jej v záhlaví označené práva, tieto rozhodnutia zrušil a aby sťažovateľke priznal náhradu trov konania.

II.

Relevantná právna úprava a judikatúrne východiská ústavného súdu

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je

s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

12. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. II. ÚS 399/2010, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 51/2011).

14. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu

verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

16. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

17. Vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už ústavný súd v minulosti judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07), a preto ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne.

18. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

19. Sťažovateľka v prospech svojho sťažnostného petitu prednáša v zásade dve námietky. Prvá námietka sa týka nesprávneho postupu krajského súdu, ktorý v konečnom

rozsudku z 20. februára 2019 opomenul rozhodnúť o trovách dovolacieho konania. Druhá námietka sťažovateľka nasmerovala proti nadväzne vydanému samostatnému uzneseniu z 27. februára 2019, ktorým krajský súd priznal žalobkyni nárok na plnú náhradu trov dovolacieho konania. Sťažovateľka s postupom krajského súdu nesúhlasí, tvrdiac, že čiastkový úspech žalobkyne v dovolacom konaní nemal vplyv na konečné rozhodnutie krajského súdu vo veci samej, a preto by nemal mať vplyv ani na trovy konania. Tým, že krajský súd priznal žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania oproti plne úspešnej sťažovateľke, poprel podľa jej názoru základnú zásadu civilného procesu spočívajúcu v zodpovednosti sporovej strany za výsledok sporu. Krajský súd teda nesprávne interpretoval a aplikoval ustanovenia Civilného sporového poriadku o trovách konania, v dôsledku čoho sú napadnuté rozhodnutia svojvoľné, arbitrárne a tým porušujúce základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu a právo na spravodlivý proces.

20. Ústavný súd v prvom rade uvádza, že rozhodovanie o náhrade trov je súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05). Obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Európsky súd pre ľudské práva vo veci Robins c. Spojené kráľovstvo z 23. 9. 1997).

21. Na druhej strane ústavný súd už opakovane vyslovil, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi je zásadne výsadou týchto súdov. V tom sú vyjadrené atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný súd preto iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania. Problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (II. ÚS 64/09, III. ÚS 92/09, I. ÚS 119/2012, III. ÚS 151/2013 a pod.).

22. Uvedené stabilné právne názory ústavného súdu korešpondujú i širšiemu poňatiu jeho „prieskumného“ vzťahu k všeobecným súdom. Ústavný súd totiž nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

23. Je potrebné pripomenúť, že ústavný súd nepredstavuje opravnú inštanciu všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto nemôže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ tieto súdy vo svojej činnosti postupujú v súlade s právami na súdnu a inú právnu ochranu zakotvenými v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci všeobecného súdu by bola opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle už citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný.

24. Z uvedených dôvodov rozhodnutie o náhrade trov konania nedosahuje spravidla samo osebe intenzitu predstavujúcu možnosť porušenia základných práv a slobôd bez ohľadu na to, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napádaného výroku o trovách konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo (m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

25. K záveru o porušení práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom v prípade sťažovateľky však ústavný súd nedospel. Ako vyplýva z priebehu kauzy, krajský súd po vrátení veci najvyšším súdom napadnutým rozsudkom potvrdil výrok rozhodnutia okresného súdu o zamietnutí žaloby. Išlo teda o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Zároveň krajský súd v danom rozhodnutí rozhodol o trovách prvoinštančného konania a odvolacieho konania, ktorých náhradu priznal úspešnej sťažovateľke oproti žalobkyni. K porušeniu práv sťažovateľky napadnutým rozsudkom krajského súdu z 20. februára 2019 v časti výroku o trovách konania teda nemohlo dôjsť, pretože nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania jej bol priznaný v celom rozsahu s poukazom na jej úspech v spore (§ 255 ods. 1 CSP) a tento nárok ústavnou sťažnosťou ani nespochybňuje. Pokiaľ sťažovateľka dáva do súvisu porušenie jej práv s tým, že krajský súd v danom rozsudku nerozhodol aj o nároku na náhradu trov dovolacieho konania, ústavný súd uvádza, že hoci tak krajský súd neurobil v konečnom rozhodnutí, toto pochybenie korigoval vydaním samostatného uznesenia z 27. februára 2019. Ústavný súd na jednej strane dáva sťažovateľke s poukazom na § 453 ods. 3 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP za pravdu v tom smere, že za danej situácie mal krajský súd tým istým rozhodnutím rozhodnúť aj o nároku na náhradu trov dovolacieho konania. Na druhej strane však Civilný sporový poriadok pamätá i na situácie, ak všeobecný súd nerozhodne o niektorej časti predmetu konania (§ 225 ods. 1 CSP, pozn.), v dôsledku čoho možno konštatovať, že účinná právna úprava nevyklučuje, aby všeobecný súd rozhodol o trovách dovolacieho konania osobitným uznesením, tak ako to bolo v tomto prípade. Napriek nedodržaniu procesného postupu vyplývajúceho z už uvedených ustanovení Civilného sporového poriadku teda ústavný súd nepovažuje postup krajského súdu za svojvoľný či rozporný so zákonom, keďže o trovách dovolacieho konania v konečnom dôsledku rozhodnuté bolo.

26. V tejto súvislosti ústavný súd dodáva, že súdna ochrana je poskytovaná v materiálnom, a nie formálnom zmysle, preto nie každé procesné pochybenie súdu alebo jeho nesprávny procesný postup je považovaný za porušenie základného práva na súdnu ochranu. Za týchto okolností ústavný súd vo vzťahu k prvej námietke nastolenej sťažovateľkou konštatuje, že jej sťažnostná argumentácia nemohla viesť k úspechu v konaní

pred ústavným súdom. Ústavnej sťažnosti totiž chýba ústavnoprávna relevancia, ktorá by odôvodňovala jej prijatie na ďalšie konanie a následné meritórne posúdenie.

27. Druhá námietka sťažovateľky smeruje k aplikácii zásady úspechu v konaní. Krajský súd podľa nej pochybil, keď napriek celkovému úspechu sťažovateľky v spore rozhodol o trovách dovolacieho konania v prospech žalobkyne. V tejto súvislosti sa žiada najskôr ozrejmiť, že na rozhodovanie o trovách dovolacieho konania sa primerane používajú ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie (§ 251 až 264 CSP), pričom výrok o náhrade trov dovolacieho konania vychádza z výsledku dovolacieho konania. Keďže na základe žalobkyňou podaného dovolania bolo rozhodnutie krajského súdu zrušené, žalobkyňa bola v dovolacom konaní úspešná. Vo všeobecnosti platí, že plný úspech v spore sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej. Obdobne, dovolacie konanie začaté na návrh žalobkyne a obsahujúce petit, ktorým žiadala napadnuté rozhodnutie krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, ktorému sa vyhovel, znamená plný úspech dovolateľky v dovolacom konaní (t. j. neúspech sťažovateľky), ktorý sa pri rozhodovaní o trovách konania zohľadňuje. Pomer rozdelenia náhrady trov konania zodpovedá pomeru víťazstva strany vo veci samej zníženého o pomernú časť jej neúspechu.

28. Základné ustanovenie o nároku na náhradu trov konania vyjadrené v § 255 CSP (zásada úspechu v konaní) nevyklučuje rôzny pomer úspechu v jednotlivých fázach konania – prvoinštančného, odvolacieho i dovolacieho, ktorý by vyústil do rozhodnutia o nároku na náhradu trov jednotlivých konaní (§ 262 ods. 1 CSP) tromi samostatnými výrokmi. Takéto rozhodnutie potom tvorí základ pre rozhodnutie súdu prvej inštancie postupom uvedeným v § 262 ods. 2 CSP. Možno preto uzavrieť, že dovolacie konanie predstavuje v tomto smere samostatnú, od ostatného konania nezávislú časť konania, čo zakladá súdu možnosť, nezávisle od celkového výsledku sporu rozhodnúť len o trovách dovolacieho konania, s prihliadnutím na úspech sporovej strany v dovolacom konaní, bez ohľadu na definitívny výsledok sporu (takýto stav by mal následne nájsť vyjadrenie vo výroku rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, pozn.). Aj v prípade rozhodnutia o trovách dovolacieho konania v rámci rozsudku krajského súdu z 20. februára 2019, ktorým sa

konanie končilo, by sa teda musel zohľadniť úspech žalobkyne v dovolacom konaní; iný výsledok by sťažovateľke nepriniesol.

29. Vzhľadom na uvedené ústavný súd nemá v okolnostiach posudzovanej veci dôvod pochybovať o správnosti záveru krajského súdu o náhrade trov dovolacieho konania, v rámci ktorého zohľadnil úspech žalobkyne v tejto časti konania a priznal jej oproti neúspešnej sťažovateľke náhradu týchto trov. Výrok uznesenia krajského súdu z 27. februára 2019 (napriek pochybnostiam o perfektnosti procesného postupu) zodpovedá jednak zneniu ustanovení Civilného sporového poriadku týkajúcich sa trov konania a jednak zodpovedá aj zaužívanej súdnej praxi (napr. uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 15 Cbi 1/2013 z 12. júna 2019, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5 Co 45/2019 z 25. júna 2019, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Co 212/2018 z 20. júna 2019, a pod.). Z namietaného uznesenia krajského súdu z 27. februára 2019 teda nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. A preto ústavný súd, zohľadňujúc judikatúrne východiská zhrnuté v bodoch 21 až 24, vyhodnotil aj druhú námietku sťažovateľky ako nedôvodnú.

30. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutých rozhodnutí. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, II. ÚS 75/08) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strán sporu vrátane ich dôvodov a námietok.

31. K obom námietkam ústavný súd spoločne uvádza, že pri predbežnom prerokovaní nezistil existenciu takej príčinnej súvislosti medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu v časti výroku o trovách konania a napadnutým uznesením krajského súdu na jednej strane a základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru na strane druhej, ktorá by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne umožňovala dospieť

k záveru o ich porušení, a preto ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

32. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky obsiahnutých v jej petite, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. novembra 2019

Jana Baricová
predsedníčka senátu